

Kyststrækninger. Selv om i dette Øjeblik f. Eks. Søllerød Kommune, hvor den Kyststrækning ligger, som Grosserer Alfr. Christensen nu vil bebygge, og imod hvis Bebyggelse der har rejst sig saa stærk Modstand, vilde bringe betydelige Ofre for at bevare den, saa har den ikke nogen som helst Garanti for, at det vil lykkes at hindre Bebyggelsen. Jeg tror derfor, vi maa have en Lovgivning paa dette Omraade, og en saadan Lovgivning er man heller ikke ukendt med i andre Lande. Navnlig giver i Frankrig Loven Adgang til at ekspropriere i saadanne Tilfælde. Der har man for hvert Departement en Kommission, som har at holde Øje med saadanne Forhold, og er der Landstrækninger og Kyststrækninger, i det hele taget Partier, som den mener, man bør sikre mod Bebyggelse og bevare, som de er, saa kan den henvende sig til vedkommende private og forhandle med dem om Indskrænkninger i deres Ret til at benytte disse Strækninger; Overenskomsten bliver optaget i et Register. Men vil de private ikke frivilligt gaa ind paa, at der sker Indskrænkning i deres Ret til at benytte saadanne Strækninger, kan der eksproprieres. Jeg antager for øvrigt, at naar man har en Ekspropriationslov, vil man i Regelen kunne komme overens med de paagældende ved Forhandling. Saa rejser der sig ganske vist det Spørgsmaal: hvem skal betale? Det er lidt vanskeligt at sige i al Almindelighed. Der kan være Tilfælde, hvor det helt og holdent drejer sig om en kommunal Interesse, der kan være andre Tilfælde, hvor det helt og holdent er en Statsinteresse, og endelig kan der være Tilfælde, hvor Statens og vedkommende Kommunes Interesse er nogenlunde lige stor. Saa er det naturligvis overordentlig vanskeligt at sige, hvem der skal betale. Men jeg tror, at med lidt god Villie kommer man nok udover at skaffe de nødvendige Penge, enten de nu skal skaffes fra Statens Side eller dels af Staten, dels af Kommunerne. I Virkeligheden tror jeg ogsaa, der i Kommunerne er saa stor Interesse for dette Spørgsmaal, at de neppe vil være uvillige til at yde deres Part af de Udgifter, som er nødvendige for at sikre saadanne Kyststrækninger eller andre naturskønne Dele af vort Land. Men Hovedsagen er, at vi faar begyndt paa den Sag, og efter de Udtalelser, den højtærede Finansminister fremsatte forleden Dag, nærer jeg det bedste Haab om, at der vil blive taget hurtigt fat.

Jeg skal ganske kort omtale en Sag,

som den højtærede Landbrugsminister mente, jeg specielt burde tage mig af, nemlig Dyrehavsbakken. Den højtærede Minister mente, jeg havde været nærmest til at tale om den, medens den skulde ligge det ærede Medlem fra Aarhus (Sabroe) fjernere. Jeg maa sige, at jeg er ikke meget kendt paa Dyrehavsbakken. Jeg kan tælle de Gange, jeg har været der. Jeg gaar hellere i Skoven udenfor Dyrehavsbakken end paa Dyrehavsbakken. Men jeg ved paa den anden Side, at der er mange Mennesker, Familier, Mænd og Koner og deres Børn, som glæder sig ved at gaa en Tur over Dyrehavsbakken og se Mester Jakel og alt det, Bakken har at byde paa, eller som tager deres Mad med derud og sidder og nyder den i et Beværtningstelt. Jeg ved, at der er mange, der har megen uskyldig Glæde af at tilbringe en Eftermiddag paa Dyrehavsbakken. Det er nu den ene Side af Sagen. Men hvis der virkelig hersker Forhold derude, som fortjener Paatale, er det jo ganske naturligt, at de paatales og søges ændrede der lige saavel som ethvert andet Sted. Det er ikke utænkeligt, at der kunde være noget af den Art. Jeg har ikke modtaget nogen som helst Henvendelse eller Anmodning om at paatale noget Forhold, men derfor kunde der naturligvis godt være Forhold, som fortjente Paatale og burde søges ændrede, og er der det, mener jeg, at det er Autoriteternes Pligt at skride ind. Der kunde maaske ogsaa mange andre Steder, som er ganske anderledes fine end Dyrehavsbakken, findes Forhold, som fortjente at paatales og ændres. Mit Syn paa denne Sag er altsaa dette: er der noget derude, som bør forandres eller udryddes, bør det ske, men jeg tror ikke, det er nødvendigt at skære hele de to Maaneders Forlystelser paa Dyrehavsbakken bort for at faa disse Forhold ændrede.

Til sidst vil jeg rette en Henvendelse til den højtærede Konseilspræsident og Forsvarsminister. Jeg ser af Bladene i Gaar, at det er lidt farligt at bo ude i Nærheden af Fæstningsværkerne. Det meddeltes, at Projektiler røg om Ørene paa nogle Folk, der bor i en Villa i Nærheden af Lyngbyfortet, og at et Par af disse havde banet sig Vej helt ind i deres Stuer. Jeg vil gerne bede den højtærede Minister udtale sig om den Sag, naar han senere faar Ordet.

Martin Olsen: Jeg skal af samme Grund og væsentlig med samme Motivering